

Volum câștigător
al Concursului de Debut Literar UniCredit,
ediția a II-a, 2009

 UniCredit Țiriac Bank

www.bibliofagia.ro

CARMEN DOMINTE (n. – 6 iunie 1972) a absolvit Facultatea de Litere, Universitatea din București, specializarea română–engleză, 1995; master în teoria literaturii, Universitatea din București, 1996; doctorat în teoria literaturii, Universitatea din București. Este asistent universitar la Departamentul de Limbă Engleză, Universitatea Hyperion, București.

Soarele răsare din televizor

proză scurtă

Carmen Dominte

HUMANITAS

BUCUREȘTI

Redactor: Georgeta-Anca Ionescu
Coperta: Andrei Gamarț
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“

© HUMANITAS, 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOMINTE, CARMEN

Soarele răsare din televizor / Carmen Dominte. –
București: Humanitas, 2009
ISBN 978-973-50-2547-2
821.135.1-32

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

MÂNA MEA DREAPTĂ

Când m-am trezit fără un picior, mi-am spus că trebuie să-mi păstrez calmul, că orice exagerare ar fi de prisos, însă era destul de ciudat să ai doi pantofi și brusc să nu mai folosești decât unul. Locuiam singur și nu urma să impresionez pe nimeni. Priveam din când în când în jos cu speranța că piciorul meu a apărut la loc, dar de fiecare dată tot ce vedeam era golul rămas în urma dispariției membrului meu.

La micul dejun țopăiam de colo colo între frigider și cafetieră. Mai aveam jumătate de oră până să plec și trebuia să găsesc o explicație destul de elocventă pentru ceea ce mi se întâmplase. Am trecut repede în revistă toate evenimentele din ziua precedentă și nimic nu-mi atrase atenția. Eram sigur că adormisem întreg și perfect sănătos.

M-am îmbrăcat în grabă, dar nu știam ce să fac cu bucata de pantolon ce atârna inertă în locul piciorului dispărut, așa că până la urmă am prins-o cu ace de siguranță. Arătam ca un veteran de război ce se pregătea să meargă în piața publică la vreo ceremonie de comemorare.

Eram funcționar la Banca Centrală de paisprezece ani și nu am întârziat decât o singură dată, cu ocazia grevei șoferilor de troleibuze. Astăzi nu-mi puteam permite acest lux. Mă gândisem să plec mai devreme și să trec pe la Magazinul Universal ca să-mi cumpăr o cârjă. Nu-mi închipuiam că există atâtea sortimente, din care am fost nevoit să aleg una metalică cu susținător din plastic pentru braț. Până am învățat să merg mă deplasam foarte caraghios pentru că puneam cârja prea în față, iar eu nu eram în stare să fac pașii atât de mari cu piciorul rămas.

Când am văzut ceasul de la intrarea în Bancă am răsuflat ușurat, căci nu întârzasem nici un minut. Am înfruntat destul de ușor privirile mirate ale portarului, liftierei și colegului din fața biroului meu, însă nici unul nu a avut curajul să mă întrebe ce se întâmplase, nici măcar managerul. Ziua a decurs cât se poate de normal, ca și cum aș fi avut două picioare.

În dimineața următoare m-am trezit din nou într-o stare de disperare, dar eram convins că, dacă îmi păstrez și de data aceasta calmul, voi reuși să mă adaptez la noua mea condiție: acum îmi dispăruse și cel de-al doilea picior. Îmi era imposibil să mă deplasez și cu atât mai puțin să ajung la timp la Bancă. Am tras telefonul mai aproape și am sunat la același Magazin Universal, de data aceasta la Serviciul de livrări la domiciliu, și am comandat un cărucior cu roțile, nu foarte modern, dar suficient pentru ce-mi trebuia mie.

Nu am mai avut timp decât pentru o cafea, însă tot am câștigat câteva minute, căci nu a mai fost nevoie să mă îmbrac decât pe jumătate.

Eram așa de mulțumit că am ajuns la timp, încât nici nu am mai băgat de seamă privirile înmărmurite ale portarului, liftierei, colegului din față sau ale managerului. Nimeni nu mi-a cerut nici o explicație pentru lipsa picioarelor mele, iar eu muream de frică pentru că nu știam ce să spun.

Seara, înainte să sting lumina, m-a apucat aceeași frică. Începusem să mă tem că mâine voi constata dispariția unei alte părți importante a corpului meu, iar eu nu puteam face nimic în acest sens. Poate că, dacă nu aș adormi, atunci nu m-aș mai trezi dimineața ciuntit în fel și chip. Spre ziuă, totuși, am ațipit și, când am deschis ochii, am simțit că-mi lipsea iarăși ceva: mâna stângă.

Nu mai puteam să fiu calm, dacă lucrurile continuă în felul acesta, într-o dimineață voi fi dispărut cu totul. Totuși, disperarea era prea profundă pentru mine. Trebuia să ignor acest lucru, să mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, încercam să mă conving de unul singur că totul se petrecea în mintea mea și că în secunda următoare îmi vor apărea înapoi ambele picioare și mâna stângă. Dar nu a fost așa, ba chiar a fost mai rău, când m-am văzut nevoit să împing cu o singură mână roțile căruciorului. Înainte de a ajunge la Bancă mi-am cumpărat noul model de cărucior cu baterii. Acum mai trebuia doar să suport sunetul ca un țiuit de țânțar pe care îl scotea mașinăria în care fusesem aruncat fără voia mea.

Lipsa mâinii stângi trecuse neobservată, era ca și când absența picioarelor aducea de la sine și lipsa unei mâini, dacă nu a ambelor. Știam deja ce va urma.

Mâna dreaptă. Însă eram hotărât să mă opun acestui fapt. Voi rămâne treaz orice ar fi. Trebuie să văd ce se întâmplă.

Am rămas în scaunul cu rotile și am așteptat să se facă noapte. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Poate că eram pedepsit, deși nu știam de ce; poate că eram sabotat, poate că cineva râdea sau se juca cu mine, deși nu-mi venea deloc să râd sau să mă joc. Devenise un lucru mult prea serios, și totuși nu puteam găsi nici o explicație logică. În toiul nopții am început să caut în cărți, reviste și enciclopedii tot felul de explicații raționale sau mai puțin raționale, orice care ar fi putut să mă liniștească la gândul că urma să-mi pierd și mâna dreaptă, fapt care mi-ar compromite existența în totalitate. Zilele îmi erau numărate dacă disparițiile urmau să continue. Pe măsură ce mă gândeam mai tare, aveam impresia că nu era vorba de zile, că deja puteam să consider că viața mea se număra în ore.

Lumina dimineții pătrundea prin draperiile trase. Îmi priveam fiecare parte a trupului. Încă eram întreg, mă rog, cu ceea ce-mi mai rămăsese. Mă linișteam treptat.

De undeva din afara apartamentului se ivi o mână imensă, înarmată cu o gumă de șters și se apropie de mine. Eram convins că mâna mea dreaptă era cea vizată. Mă cuprinse disperarea. Am început să strig, să implor, să ameninț, să mă ascund. Degeaba. Guma îmi șterse trei degete. Mă zbăteam, dar ceva mă ținea ținut în scaunul cu rotile. Singura scăpare era să ies din casă, din bloc, din oraș. Goneam pe străzi,

împingând cu mâna rămasă scaunul mecanizat, uitasem total de baterii și de mecanism. Împingeam cu toată forța și nu mă uitam înapoi. Voi începe o altă viață în alt oraș, nu eram singurul handicapat din lume, puteam inventa o adevărată poveste despre un presupus accident în care îmi pierdusem membrele, eventual aș fi strecurat și o undă de eroism, căci în urma accidentului aș fi salvat pe cineva de la moarte sigură. Îmi plăcea acest gând și credeam în el, dar nu-mi puteam pierde și mâna dreaptă, chiar și așa, cu două degete rămase. Doar lipsa celorlalte membre mă făcea să prețuiesc nespuse ce-mi mai rămăsese.

M-am oprit pentru că ieșisem din oraș și mă așteptam ca șoseaua să continue, dar după ultima clădire nu mai era nimic. Nu puteam distinge decât albul foii de hârtie. Îmi trăgeam sufletul și mă gândeam că șoseaua ar fi trebuit probabil să continue în partea cealaltă a orașului, însă teama de a întâlni din nou guma de șters mă făcu să stau deocamdată pe loc. Îmi pusesem în minte să supraviețuiesc și eram în stare de orice pentru acest lucru.

Vedeam din ce în ce mai limpede situația în care mă aflam. O foaie albă, un oraș izolat într-un text, o gumă de șters cu care mi se reducea existența, toate acestea nu puteau să fie decât într-o lume de hârtie în care fusesem imaginat ca personaj principal. Apoi devenisem o marionetă în mâna unui autor care avea intenția să mă distrugă. Nu înțelegeam motivul pentru care destinul meu era controlat de altcineva și de ce acesta luase o hotărâre atât de tragică și definitivă. Ceva nu a mers cum se așteptase, greșisem

unde, făcusem o mișcare sau un gest care nu trebuia făcut, spusese o replică ce nu îmi avea rostul, schimbasem cursul evenimentelor într-o manieră neașteptată și necuvenită; sau poate că nu eu eram cel care greșise; sau, și mai rău, întreaga poveste era despre distrugerea mea fără vreun motiv anume, iar eu avusesem îndrăzneala de a nu mă supune. Oricum ar fi fost, eram hotărât să scap. Dacă fusesem un personaj într-o lume inventată, atunci puteam să-mi imaginez oricând un fragment de evadare din textul altui autor.

Am început să scriu pe un șervețel rămas de mult în buzunar. Am descris șoseaua, apoi gara unui oraș de provincie, un tren, o metropolă unde am poposit la un moment dat. Textul meu prindea contur. Nu scriam de plăcere, ci de frică. Inventam personaje de toate felurile, evenimente banale sau extraordinare, relații obișnuite bazate pe invidie, ură, gelozie, iubire sau indiferență. Șervețelul inițial ajunsese un manuscris, apoi un alt manuscris și așa mai departe.

De data aceasta eram personajul propriei povești și continuam să exist conform propriei imaginații. Știam însă că undeva mă urmărește o mână care mă va șterge pur și simplu, fără nici o explicație, de îndată ce va ajunge în preajma mea. Trebuia să scriu în continuare, la infinit, fără nici o clipă de răgaz, mânat de aceeași teamă.

Între timp, dacă vă întrebați cumva ce s-a întâmplat cu mâna mea dreaptă doar cu două degete, este suficient să priviți textul acesta. Cu ce mână credeți că l-am scris?

CUPRINS

Mâna mea dreaptă	5
Oglinda	11
Un balansoar	15
Blunt	19
Puzzle cu New York	23
Ochelarii doamnei Olga	28
Mătușa Ada nu mai bea lapte cu cacao	31
Pădurea din interior	35
Cei care ascultă	38
Soarele răsare din televizor	40
Cea mai caldă mângâiere	42
În cealaltă parte a lumii, urșii panda se dau în leagăn	46
Urme de ciocolată în colțul gurii	50
Bretonul Corinei	55
Pe Mara o doare rău capul	61
O stație	67
De-a lungul râului	72
De dragul lui Mickey Mouse	76
Până la prima benzinărie	81
Asfalt	87
Biografie	90
Biletul	99
Cabina liftului	105
Contrasens	113

Coșmarul	118
Croaziera	126
Prăjitură cu nuci sau biscuiți cu vanilie?	132
Pentru Levi	138
257	142
Ieri	148
Lav	159
Lecția	164